

Засрамениятъ Илия

(Истинска случка)

Илия билъ много палаво и немирно момче. Все той се биелъ, все той се закачалъ и все той вършелъ най-голѣмитѣ пакости. Каквато пакостъ станела въ село, все Илия бивалъ виновния. Не стигало само това, но той почналъ да ходи скритомъ въ селското кафене и тамъ се учелъ да играе карти. Баща му билъ беденъ, но много добъръ, трудолюбивъ и уменъ човѣкъ. Било му много тежко, като гледалъ, по какъвъ лошъ пѣтъ трѣгналъ неговиятъ синъ. Чудѣлъ се, какъ да го отучи отъ тия му лоши навици.

Единъ день той се върналъ отъ града, кждето ходилъ на пазаръ. Влѣзълъ въ кафенето и заварилъ Илия, че играе карти. Нищо не му казалъ.

— Е, кажи нѣщо ново отъ града, бай Велко (така се казвалъ Илиевия баща), — запитали го селянитѣ, които били въ кафенето.

— Че какво да ви кажа? Като се връщахъ отъ града и минавахъ по отсрѣщния баиръ, видѣхъ да пасатъ тамъ около 200 охранени крави и волове, 500 вакли овци, много пѣргави кози и нѣколко лѣскави коне. Попитахъ овчаритѣ и говедаритѣ, които ги пасѣха, на кого сж тия хубави и охранени добитѣци. Тѣ ми отговориха, че всичкитѣ били на Илия Велковъ!...

— Щомъ като сж негови, тогава Илия има право да играе карти по кафенетата, макаръ и да е малѣкъ още, — казахъ имъ азъ и си продължихъ пѣтя.